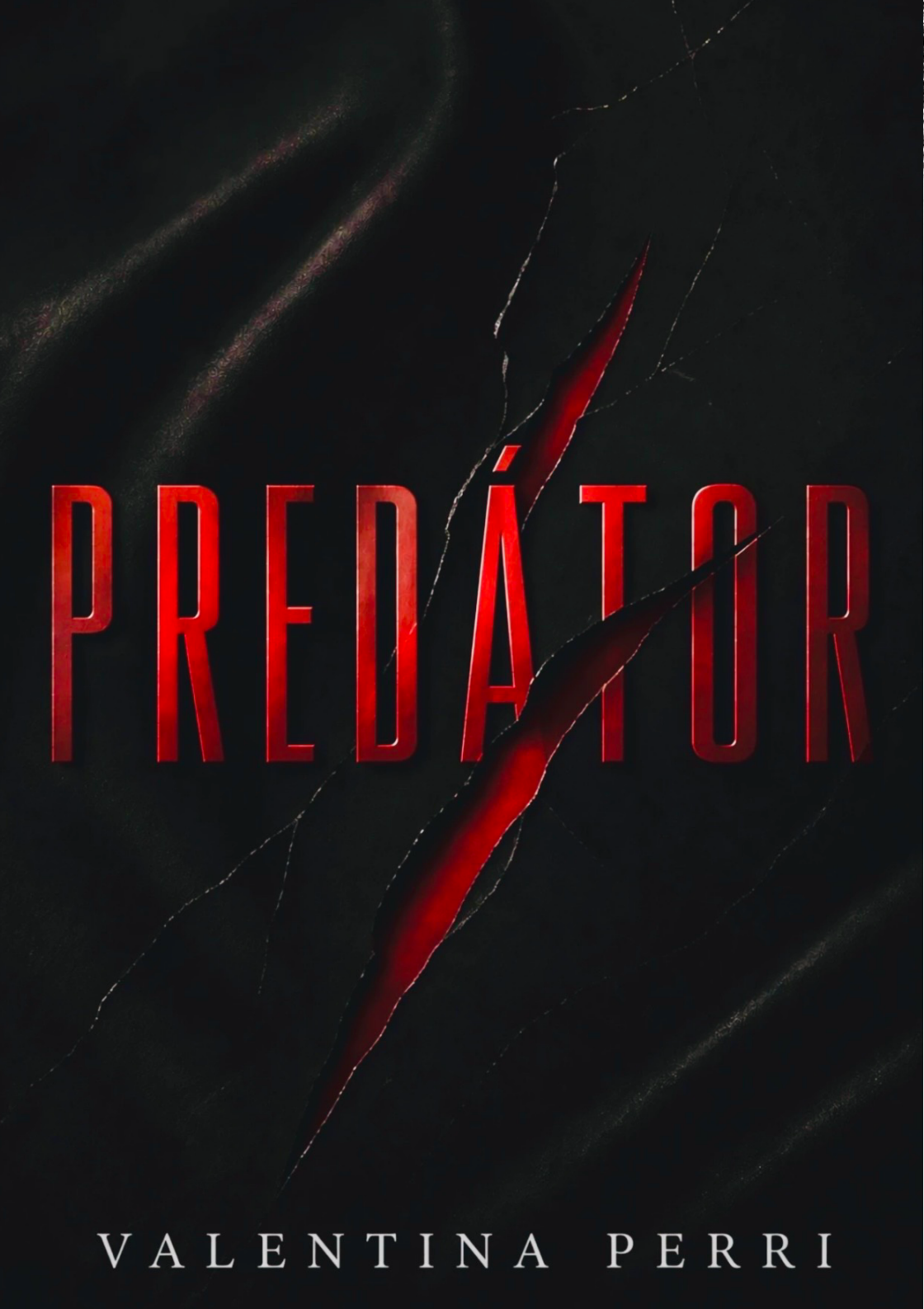


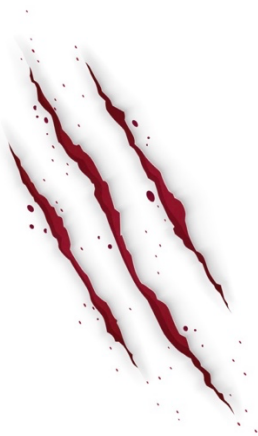


PREDĀTOR

VALENTINA PERRI

Predátor

Valentina Perri



Vydalo v roce 2026

Secret Press

Kontakt:

Elena Ševčíková, Ječná 468, Kobylnice

www.secretpress.eu

e-mail: secretpress@secretpress.eu

1. elektronickou publikaci, 1. vydání a 6. knihu v edici Secret Press

Autor © Valentina Perri

Obálka a grafika © Dita Horká

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN:

978-80-88553-17-5 epub

978-80-88553-16-8 PDF

Všechny postavy i společnosti v této knize jsou fiktivní a jakákoli podobnost s reálným světem nebo skutečnými osobami je zcela náhodná.

Anotace

Natalia se snaží začít znovu, daleko od života plného strachu, násilí a zrad. Když se ale její cesta zkříží s Michailem – mužem, který žije ve světě krve, moci a smrti – rychle pochopí, že některým věcem se utéct nedá. A některým lidem už vůbec ne.

Michail je zabiják, muž bez slitování, který nikdy neznal lásku. Dokud nepotkal ji. V momentě, kdy si Natalii přivlastní, se stává jeho slabinou... i důvodem, proč je ochoten rozpoutat peklo.

Jejich vztah se pohybuje na hraně mezi ochranou a posedlostí, mezi touhou a temnotou. Každý krok vpřed znamená víc nebezpečí, víc krve, ale také hlubší pouto, které je spojuje.

Dokáže láska přežít ve světě, kde vládne násilí? Příběh plný napětí, vášně a nebezpečných rozhodnutí, kde minulost každého dožene a vykoupení není zadarmo.





PROLOG

Natalia

Před dvěma měsíci

Surově do mě vrazili, až jsem ztratila rovnováhu a padla dopředu. Ruce mi instinktivně vystřelily před sebe, abych zmírnila náraz na studený beton pokrytý vrstvou mastného prachu. Kůže na dlaních a kolenou se mi sedřela do krve. Projela mi jimi palčivá bolest.

Přivedli mě do opuštěného skladu. Hlava mi ještě pulzovala po násilném probuzení a žaludek jsem měla sevřený tak silně, že jsem chvillemi nevěděla, jestli neomdlím. Páchlo to tu po něčem, co připomínalo hnilobu. *Klidně to mohlo být místo, kde dnes v noci zemřu.*

Za zády se ozvalo pobavené uchechtnutí těch dvou mužů, kteří mě před hodinou bez jediného slova vytrhli z postele. Zatnula jsem čelist. Bylo mi jasné, proč tu jsem. Kvůli němu... kvůli svému otci. Ztroskotanému feťákovi se závislostí na hazardu. Určitě zase někde dlužil a tentokrát do svého vlastního soukromého pekla stáhl i mě.

Vybavil se mi jeho obličej – ten roztřesený výraz a oči, které se mi nedokázaly podívat do tváře. Měla jsem to poznat. Už tehdy jsem měla vzít těch pár dolarů, co mi zbyly, a zmizet. Proč už jsem z New Yorku neodešla? Neměla jsem si nalhávat, že jsem silnější než tohle všechno. Měla bych... mohla jsem... samé jalové kecy.

Na vteřinu jsem zvažovala, že zůstanu na kolenou. Nevím, jestli by mě znovu nesrazili k zemi, kdybych se zvedla, ale nechtěla jsem vypadat slabě. Nedovolím těm parchantům, aby si mysleli, že jsem snadná kořist.

S hrdostí jsem se postavila, zatímco oni se mi dál smáli. „Vstávej, panenko,“ promluvil ten vyšší, zatímco si v prstech líně pohrával s vystřelovacím nožem. „Šéf nemá rád, když se mu zboží povaluje v prachu.“

„Zboží?“ vyhrkla jsem s odporem a narovнала se v zádech, i když se mi třásla kolena. „Můj otec vám mě prodal, že je to tak? Doufám, že za mě dostal aspoň tolik, aby mu to vystačilo na další dávku, než chčípne v nějaké uličce.“

Muž udělal krok ke mně a špičkou nože mi nadzvedl bradu. Cítila jsem studenou ocel na své kůži.

„Tvůj otec dluží víc, než dokážeš za pět životů vydělat. Ale ty jsi bývala baletka, ne? Slyšel jsem, že jsi ohebná. To se šéfovi bude líbit víc než ty ubohé prachy.“

Zatnula jsem zuby, abych na něj neplivla. „Zklamala bych tě,“ procedila jsem skrz rty. „Moje nohy jsou teď sice špinavé, ale pořád ještě pamatují, jak někoho nakopnout přesně tam, kde to nejvíc bolí.“

Muž pobaveně odfrkl a zaklapl čepel nože. Dal mi tím najevo, že jsem neškodná.

Byla noc a já na sobě měla jen bílé tílko a volné domácí kalhoty. Nedali mi ani čas vzít si boty nebo bundu.

V říjnu bylo chladno pro New York typické, teplota často klesala pod deset stupňů. V kombinaci s tímhle zatuchlým skladem

a vědomím, že dnes v noci nejspíš zemřu (nebo něco horšího), jsem se rozklepala zimou.

Objala jsem se, jednak kvůli teplu, ale i proto, že jsem cítila, jak mi pod tenkou látkou prosvítají bradavky. Nechtěla jsem, aby z toho ti zvrhlíci měli další zábavu.

Vchod blokovaly dvě hory masa s prázdnými pohledy. Předemnou stálo několik dalších mužů a já cítila, jak se kolem mě stahuje smyčka. Překvapilo mě, že na jednu bosou holku potřebují tolik lidí. Copak se báli, že jim uletím oknem?

Sklad vypadal, že už je desetiletí opuštěný. Všechno pokrývala špína, rez a nánosy zapomnění. Vzhledem k tomu, jaká sebranka mě obklopovala, by mě ani nepřekvapilo, kdyby se tu nacházel i mrtvolný zápach. *Možná tu někde v základech tlejí kosti těch, co dlužili před námi.*

Když jsem zaslechla šouravý pohyb, otočila jsem hlavou a uviděla svého otce. Takže jsem se nemýlila. Vypadal strhaně a mnohem starší. Třásl se mu ruce a v koutku úst mu cukalo. Potil se tak moc, až měl promočený límec trička pod bundou, a zorničky mu těkaly sem a tam.

Muž, kterého jsem před více než rokem odstříhla ze svého života, protože jsem už měla dost toho, jak mě pořád vtahuje do svých fetišáckých sraček. Ocelové dveře visely na zrezivělých pantech a opíraly se o zeď. Nejdřív jsem nechápala, proč ho nikdo netáhne násilím. Přišel sem dobrovolně? To by na něj moc nesešlo. Willa Leoneho bylo věčně třeba k činům dokopávat – k těm správným i k jakýmkoli jiným.

„Já věděla, že je to kvůli tobě!“ vystartovala jsem po něm plná vzteku, který v tu chvíli překonal i strach. Ale další slova mi sebrala hlaveň pistole namířená na jeho prošedivělou hlavu.

Muž za ním byl vysoký, svalnatý a bez emocí. Náhle se ve dveřích objevil další. Larry Wolf. Jediný, koho jsem v téhle díře poznávala, a to jen díky otci a všem problémům, které nám do života přinášel. Larry byl jen podradný lichvář, dealer a celkově kus hovna, ale žádný gangster ani člen mafie. Spíš patřil do té spodiny, která si na něco hraje, a přitom jen vymáhá dluhy od lidí, co jsou ještě zoufalejší než on sám.

„Thalia Leone,“ protáhl a jeho hlas mi přejel mrazivě po páteři. Přistoupil blíž a zastavil se pár kroků ode mě. Na rtech se mu rozlil odporný úsměv, zlatý zub se mu zaleskl ve špinavém světle jediné blikající zářivky nad námi. Jeho pohled klouzal po mém těle, zastavil se na mých bosých nohách a pak pomalu zase šplhal k mé hrudi. Cítila jsem se špinavá, obnažená. Jeho slizký pohled po mně klouzal tak dotěrně, až jsem měla pocit, že mě těma zapadlýma očima svléká z kůže.

„Will se tentokrát dostal do pořádný bryndy,“ zamumlal a olízl si slizce rty.

„Nevím, co mám s Willem společného,“ odsekla jsem. Chtěla jsem znít pevně, ale hlas mi přeskočil. Měla bych držet pusu. Provokovat ho nebyl dobrý nápad. „Nebavíme se spolu už dlouho. Zavrhl mě jako dceru, když jsem mu odmítla dát peníze.“ Larryho úsměv se změnil v úšklebek – právě zavěšil krev. „A i kdybych ty peníze měla, což nemám, rozhodně bych mu je nedala.“ Ani

jsem se na otce nepodívala. Bála jsem se, že kdybych uviděla v jeho očích lítost, musela bych zvracet.

Pak jsem si všimla, jak Larry kývl na muže za mnou. Přiblížili se. Svaly se mi napnuly k prasknutí. Nebyla jsem hloupá... bylo mi jasné, že proti nim nemám šanci. Prostě jen holka v tílku proti přesile vrahů.

„Nejde mi o peníze, Thalie.“ Srdce mi na okamžik vynechalo... a pak se splašeně rozběhlo. „Will mi konečně nabídl jinou kompenzaci.“ Jeho úsměv byl zvrácený. Celá jsem ztuhla. „Tebe.“

Svět se se mnou zatočil. V uších mi začalo hučet tak silně, až jsem skoro neslyšela vlastní dech. Nevěřicně jsem se podívala na otce, ale on se mému očnímu kontaktu vyhýbal. Zíral na své zabláčené boty. Možná v nich hledal rozehřešení. Jenže mě právě prodal – jako starý vrak nebo kus nábytku, co mu doma překážel.

„To si snad děláš prdel?“ vykřikla jsem a v hlase mi zazněla čistá hysterie. „Tys mě prodal? Vlastní krev, abys mohl dál dýchat ten svůj zkažený vzduch? Podívej se na mě, ty srabe! Podívej se mi do očí!“

Chtěla jsem mu je vyškrábat a zároveň mu z obličeje servat ten výraz ublíženého štěněte, který právě hrál.

„Neměl jsem na výběr, oni by mě jinak zabili!“ Konečně se na mě koukl a já pochopila, že tenhle člověk je schopný udělat vše, jen aby zachránil hlavně svůj vlastní zbabělý zadek. Bylo mu úplně jedno, co se mnou bude. V tu chvíli pro mě přestal být otcem. Stal se jen dalším cizincem, co mi stojí v cestě.

„Myslíš, že jsi jiná? Sleduju tě, Thalie. Víím, že nikoho nemáš. Že spíš sama,“ zašeptal Larry a udělal krok ke mně. Každé jeho slovo byla smyčka, která mě dusila. „Dokonce jsem stál nad tvou postelí a pozoroval, jak spíš... Byla jsi anděl pohožený v hromadě hnoje.“

Žaludek se mi sevřel hrůzou. Představa, že tenhle slizký netvor stál v mém soukromí, v sladké a bezbranné nevědomosti, byla horší než ta namířená pistole. Když se ke mně naklonil blíž, ucítila jsem zápach cigaret, žluklého potu a levné kolínské.

„Vím i o tom vibrátoru v šuplíku,“ zašeptal Larry a olízl si své popraskané rty. Chtělo se mi zvracet. Srdce mi bušilo tak rychle, až mě to bolelo v celém hrudníku. Ustoupila jsem o krok, ale narazila do jednoho z chlapů. Ani jsem si nevšimla, že se ke mně během jeho řeči přiblížili. Sevřel mi paže tak pevně, že jsem slyšela, jak mi v nich zakřupalo. Bránila jsem se, kopala, křičela... Zbytečně. Byla jsem jen moucha v pavučině, kterou si Larry tkal týdny.

Brzy jsem byla bez dechu a poražená. Horké slzy mě pálily v očích, ale nedovolila jsem jim spadnout. Nebudu před ním brečet. Neuvidí mě zlomenou. „Měl jsi mě chránit,“ vyčetla jsem otci zoufale. Ten hlas nepatřil mně, ale té malé holce, kterou jsem kdysi bývala. Pouto, které bylo ve skutečnosti jen prázdná iluze. Neměla jsem nikoho.

„Nechám si tě pro sebe,“ ujistil mě Larry a prstem mi přejel po tváři. Zůstala po něm lepkavá stopa. Znovu jsem se vzepřela, ale marně. „Mohlo to být horší,“ dodal s ironií v hlase, což mě vyděsilo, protože z něj čísel chladný kalkul. Už teď mě v duchu

přeprodával dál pro chvíli, kdy ho omrzím. „Nechám tě odvézt domů. Sbalíš si věci.“

Ztuhla jsem, když kývnul k páru goril.

„Bojíš se, že ti uteču?“

Larry se pousmál, jako by ho ta představa bavila. „Kam bys šla? Nemáš prachy, rodinu, ani nikoho, kdo by tě schoval. A navíc,“ naklonil hlavu lehce ke straně, „mám lidi všude, mně nezdrhneš.“

Nemělo smysl odpovídat. Možná si chtěl vychutnat ten pocit moci, nebo si jen chtěl být jistý, že si vezmu to krajkové prádlo z druhého šuplíku, které si na mně tak dlouho představoval.

Tohle byla totiž moje šance. Měla jsem připravenou tašku. Peníze. Zbraň. Můj nouzový plán pro případ, že se otec úplně zblázní. Nečekala jsem, že ho využiju tak brzy. Stačilo by se k ní dostat. Schovávala jsem ji už několik týdnů do skříňky pod umyvadlem za balík toaletního papíru.

Sevření muže, který mě držel, povolilo, protože jsem sebou přestala házet a dovolila mu myslet si, že jsem se vzdala. Schoulila jsem se do sebe jako poražené zvíře čekající na poslední úder. Jenže uvnitř jsem už plánovala útěk. Naposledy jsem se podívala na svého otce a přísahala si, že jestli někdy dostanu příležitost... *Oplatím mu jeho vlastní zkázu. Vymažu ho ze světa, dočista ho vyškrtnu z existence.*

Pak mě odvěkli pryč a hodili do auta. Cesta zpátky do mého bytu byla rozmazaná. Nedokázala jsem přemýšlet. Jen jsem cítila studenou kůži sedadel a pohledy těch dvou vedle mě. Ztratila jsem v jejich očích veškerou lidskost a zbyla ze mě jen bezduchá

schránka, kus masa, který někdo bez milosti vleče přímo na porážku k řezníkovi.

Když jsme dorazili, nikdo si nás nevšímal. V téhle čtvrti se každý staral jen sám o sebe. Nikoho nezajímala bosá holka v tílku, kterou doprovázejí dva bouchači.

„Sbal si věci,“ zavrčel jeden z nich. Vešla jsem dovnitř, ale hned za dveřmi mě zastavil za ruku. Jeho stisk byl drsný a cítila jsem z něj tabák. „Zkus něco... a zmlátím tě tak, že tě ani ten tvůj nověj páníček nepozná.“ Přikývla jsem. Moje tvář se teď nacházela pod maskou naprosté odevzdanosti.

„Potřebuju na záchod.“

Když si očima proklepl každý kout koupelny a ujistil se, že tam neschovávám milence, konečně mi dopřál trochu soukromí. Vteřinu po jeho odchodu jsem už z úkrytu tahala tašku s botami a penězi, na jejímž dně mě nejvíc hřála váha pistole. Přestože mě chladný kov v dlani nepříjemně mrazil, právě z té tíhy jsem v tuhle chvíli čerpala svou jedinou skutečnou sílu.

Ticho narušoval zastaralý hlasitý větrák, který se spouštěl automaticky se světlem. Spláchla jsem a během toho hluku otevřela okno. Nepříjemný noční chlad mi uštědřil ledovou facku, která mě okamžitě vytrhla z otupělosti a donutila mě se poprvé za tu noc pořádně nadechnout. Tašku jsem vyhodila ven a pak vylezla na zrezivělé požární schodiště.

„Dělej, kurva!“ zařval ten za dveřmi, ale já už slézala dolů. Seskočila jsem z posledního ramene požárního schodiště asi metr a půl nad zemí. Při dopadu mi kotníky probodla ostrá bolest, ale já ji v návalu adrenalinu prostě vytěsnila. Křečovitě jsem sevřela

popruh tašky a vrhla se do zběsilého úniku, v němž mě hnál vpřed už jen čistý pud sebezáchovy. Protože přesně o ten šlo. Nevadil mi ani fakt, že jsem stále bosá. Běžela jsem do tmy, pryč od otce, pryč od Larryho, pryč od všeho, co jsem kdy znala.



První kapitola

Michail

Současnost

Moji matku titulovali děvkou, zatímco o mém otci šeptali s posvátnou hrůzou. Mluvili o něm jako o neúprosném boyevikovi Bratvy, stroji na plnění rozkazů, který neznal zaváhání. Takhle toxická směs hříchu a slepé poslušnosti mě v jedenácti letech vyvrhla na ulici. Zůstal jsem sám. O rok později jsem poprvé ukradl auto, abych měl kde spát, a v šestnácti jsem někomu poprvé vzal život. Ten okamžik, kdy z cizích očí vyprchalo světlo, mě nakonec přivedl až sem.

O dvanáct let později ze mě zbyl jen chladný, otupělý bastard bez špetky emocí. Můj dosavadní život by se dal shrnout několika holými větami postrádajícími detaily, protože na nich nikdy nezáleželo. Lidé, kteří jím prošli a zase zmizeli, pro mě byli jen stíny v mlze. Bylo až směšně snadné předstírat zájem, stejně prosté bylo nasadit masku člověka se srdcem, i když ve skutečnosti jsem v sobě nosil jen černou prázdnotu.

Za život mi napovídali spoustu lží, které mě měly udržet na správné cestě. Slyšel jsem je tolikrát, až mi srůstaly s kůží. „Tvoje matka byla jen laciná coura,“ řekl mi tehdy Orlov a vyfoukl mi dým z doutníku přímo do obličeje. „Takové ženské mají trvanlivost otevřeného mléka. Využijí se, spotřebují a pak zahodí. K tomu účelu existují.“ Tehdy jsem jen stál, s pěstmi zaťatými podél

těla, a nechal si ty lži vpalovat do paměti. Věřil jsem mu, protože pravda v tomhle světě neexistovala.

Byl to jeden z nejdelších a podle něj i nejupřímnějších rozhovorů, které se mnou kdy vedl. Jenže skutečnost, jak jsem později zjistil, byla od jeho slov na hony vzdálená. Pravda totiž páchla mnohem hůř než ten jeho ztracený tabák.

Krátce po mém narození mě vyrvali z náruče ženy, která mě přivedla na svět, a odhodili do cizí domácnosti napojené na Bratvu. V tomhle prostředí ruské mafie mě od prvního nádechu formovali k existenci plné násilí, smrti a slepé loajality k jediné entitě. Každá facka, každý trénink do úmoru a každý den strávený v mrazu mě osekávaly do podoby stroje.

Moje matka... v mé představě to byla mladá ruská dívka s nadějemi a sny. Neznal jsem ji a ve skutečnosti o ní věděl jen pár věcí, které mi zjistil můj informátor. Dostal jsem tu složku v deštivý čtvrtek a papír pod mými prsty působil křehce, skoro jako starý papyrus.

Když jsem ty dokumenty poprvé otevřel, prsty se mi lehce zachvěly. Na první stránce byla černobílá fotka. Dívala se z ní mladá dívka s velkýma, smutnýma očima, ve kterých už tehdy nebylo po radosti ani stopy. Jmenovala se Marija. Unesli ji uprostřed noci, převezli do Ameriky a prodali jako kus jatečného masa těm, kteří měli moc a peníze... těm, pro které jsem později pracoval... a někdy i zabíjel. Ten kruh se uzavřel a já se v jeho středu stal katem s vlastní minulostí.

Byli to lidé, kteří rádi ničili, lámali a rozkládali druhé, dokud z nich nezbyla jen prázdnota a temnota tam, kde kdysi bývala naděje.

Když jsem na ni pomyslel, hněv mi koloval v žilách ve formě spalující kyseliny, přestože jsem si celý život zakazoval cítit. Žádné pozitivní emoce, žádné slabiny. S jedinou výjimkou, kterou představovala žena, již jsem nikdy nepoznal. Dívka příliš mladá na to, co jí udělali. Představoval jsem si ji v té studené místnosti, vyděšenou, znásilněnou, zbitou, donucenou porodit dítě, které možná ani nechtěla, a pak znovu zneužitou.

Byla jediná, kvůli komu jsem kdy opustil svou lhostejnost a část mě ji za to nenáviděla. Nesnášela ten fakt, že ve mně dokázala vyvolat něco jiného než prázdnotu, kterou jsem si zvykl považovat za domov.

Nemusel jsem ji znát, abych věděl, že byla nevinná. Stejně jako tolik dalších dívek, které tenhle svět rozdrtil. Bylo mi jasné, jak to v našem světě chodí a nesčetněkrát jsem sledoval ten samý tragický scénář. Sledoval jsem osud dětí, co jednou budou přesnou kopií mě samotného.

Na moment jsem sklopil zrak k vlastním dlaním. Během těch jedenatřiceti let se na nich krev objevovala tak často, až se zdálo, že se stala jejich přirozenou součástí. A brzy se do jejich rýh vsákne znovu. Právě tyhle prsty nemilosrdně ukončily existenci muže, který mi sice dal jméno, ale nikdy ne lásku. Jakmile jsem odhalil pravdu – že mou matku ponížil, znásilnil, zplodil mě v násilí a nakonec jí vzal i poslední dech – nezaváhal jsem ani na vteřinu.

Pomsta byla tichá a drtivá. Otcovražda. Většina lidí by se pod vahou takového slova zhroutila, pro mě to však představovalo jedinou formu skutečného vysvobození. Má vlastní, pokřivená terapie.

Právě tenhle čin mě vynesl tam, kde jsem dnes... pevně mě usadil mezi Sektor 12 a Bratvu. Mezi lidi, kteří rozhodovali o tom, kdo bude žít, kdo zmizí a kdo skončí rozpuštěný v sudu s louhem. Ti nahoře v mém běsnění spatřovali jen loajalitu. Domnívali se, že jsem jim prokázal neocenitelnou laskavost, když jsem odstranil zrádce, který krmil informacemi Cosa Nostru.

Nikdy jsem je z toho omylu nevyváděl. Nikdy jsem neřekl, že jsem to udělal pro sebe... a pro Mariji, pro tu zlomenou holku, která v jeho ruku poznala jen čiré peklo. Nechal jsem je žít v jejich lži, protože na výsledku to nic neměnilo. Mrtví zůstali mrtví a můj vliv rostl.

„Slyšel jsem, že stačilo, aby ten ubožák jen zavadil pohledem o dceru pakhana, a skončil takhle,“ ozval se vedle mě Pavel. Hlas měl zastřený a v jeho tónu byla slyšet ta odporná směsice vzrušení a strachu, kterou u těchto lidí vyvolávala blízkost smrti.

Jen zmínka o Theodoru Orlovovi, pakhanovi a vůdci východního křídla Bratvy, mi způsobila nepříjemné sevření v žaludku. Neodpověděl jsem. Místo toho jsem upřel zrak na Pavla, jak ukazuje na chlapa zhrouceného u zdi v kaluži zaschlé krve, s rukama zkroucenýma v nepřirozeném úhlu. Ta hromádka neštěstí se měla brzy rozpadnout na kusy a zmizet beze stopy v zapomnění.

Ostré cvaknutí zapalovače prořízlo těžké ticho haly a vzduchem se začala šířit nasládlá, dehtová vůně cigarilla, které

si Pavel opatřil přes kontakty na kartel. Byla to jedna z mnoha zbytečných informací, kterou jsem o něm stihl zjistit během prvních pár minut. Znal jsem jeho neřesti, zatímco on o mně nevěděl vůbec nic.

Přivolali mě, abych se postaral o nepořádek, udělal svou práci, zbavil se těl a pokračoval ve svém mizerném životě.

„Kvůli jednomu pohledu, Michaille,“ zamumlal Pavel s nezdravou fascinací, ale já ho utnul ledovým pohledem dřív, než se stačil víc rozvášnit.

„Méně mluv a víc se starej o ten sud, Pavle,“ zavrčel jsem. Můj hlas zněl unaveně.

„Mrtvolý nezajímá, proč zemřely, a mě nezajímá tvůj názor na Orlovovu dceru. Hni sebou.“

„Je mi to u prdele,“ sykl jsem a probodl ho pohledem, který by většinu chlapů v tomhle Sektoru donutil couvnout až ke zdi. „Kšeft je kšeft, když mě zavolá Sektor 12. Tak drž hubu a dělej, co se ti řekne.“

Normálně jsem pracoval sám. Samota mi vyhovovala – byla spolehlivá a nekladla pitomé otázky. Neměl jsem nejmenší zájem poslouchat barvitě líčení toho, jak která krysa vydechla naposledy, ani sdílet prostor s někým, kdo tuhle špinavou řezničinu považoval za historku k pivu.

Ale Pavel byl mladý, nezkušený a chráněný svými kontakty, což mu umožňovalo motat se v místech, kde neměl co hledávat. Jenže v našem světě platilo jediné pravidlo: jestli chceš přežít, na nic se neptej a dívej se jinam. Tak jsem ho tam nechal, ať se přiučí, jak vypadá skutečná konečná.

Jakmile mě zavolal Sektor 12, vzal jsem úkol a odvedl ho precizně, ať už byla zakázka vypsaná pro Bratvu, Cosa Nostru nebo kartel. Bylo mi jedno, pro koho mé ruce právě pracují, dokud na účet dorazila správná suma.

Když jsem se podíval na znetvořenou tvář toho nešťastníka, neviděl jsem v něm lidskou bytost. Představoval pro mě jen prostředek k výdělku, hromadu tkání, kterou je třeba nechat zmizet.

„Slyšel jsem, že mu oční důlky vydlabali lžící –“

„Ještě slovo a půjdeš do toho sudu s ním,“ procedil jsem zostra a tentokrát to zabralo. Můj hlas v té prázdné hale zazněl dutě.

Pavel zmizel v zadní části a po chvíli se vrátil s vybavením. Přinesl mi sud, pilu a louh. Pach chemikálií se okamžitě smísil s kovovou vůní krve. Pak už konečně nastalo dlouhé, hutné ticho, které narušoval jen skřípavý zvuk oceli zakusující se do kostí. Při každém tahu pily jsem v duchu slyšel svého otce, když mě poprvé vzal do mučírny: „Dívej se pozorně, Michaile. Tohle je všechno, čím člověk je, když ztratí moc. Jen maso a kosti. Nic víc.“

Dnes jsem se stal tím, kdo tuhle lekci praktikoval. Pracoval jsem rychle a bez zaváhání. Pavel kupodivu obstál. Sice křídově zbledl a několikrát se musel zhluboka nadechnout, ale nezhroutil se. Jen mu z očí zmizela část nadšení, které měl na začátku. „Nechceš zajít do *Dark Desire*? Nebo do *Riotu*? Nebo do *Neonu*?“ nadhodil, když bylo hotovo a podlaha byla opět čistá, jako by se tu nikdy nic nestalo.

Jen jsem nepatrně pohnul bradou v zamítavém gestu. „Ne.“

Neměl jsem náladu na přestylizované zápasy ani na ženské, které nabízely své tělo za pár babek, a falešný úsměv. Všechny ty

neonové kluby mi v tuhle chvíli připomínaly laciné kulisy pro lidi, co se snaží utéct před vlastní prázdnotou.

Já byl totiž jiný než většina těch chlapů. Možná byli zkažení, ale pořád v nich zůstávalo něco lidského, nějaká drobná jiskra, která jim dovolovala se smát nebo cítit strach.

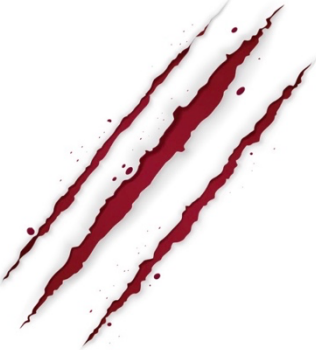
Jenže ve mně ne. Já byl zrůda s jednosměrnou jízdenkou do pekla.

A hlavně jsem měl na dnešní noc plán, který nedával sebe-menší smysl, protože mě táhl na místo, kam bych za normálních okolností ani nepáchl. Hnal jsem se tam kvůli někomu, na koho bych neměl ani pomyslet.

Kvůli té až příliš nevinné brunetce, která pracovala v Pascalově nonstop bistru – podniku, který sloužil Bratvě k praní peněz, aniž by o tom ta dívka měla tušení. Přes den tam chodili studenti a noční taxikáři. Večer tam seděli lidé, kteří měli ruce špinavější než podlahy v tom podniku.

Neměl bych na ni myslet. Její tvář by se mi neměla zjevovat před očima. Ne v posteli. Ani při práci. A už vůbec ne při práci, když jsem házel naporcované zbytky těla do sudu.

Jenže ona mi už měsíce nešla z hlavy. Byla jediná věc v tomhle zkurveném světě, kterou jsem nedokázal ignorovat. Pro chlapa, který se ničeho nebál... byla právě tahle touha tím nejděsivějším, co kdy poznal.



Druhá kapitola

Natalia

Když je člověk dost dlouho sám, začne mít pocit, že vlastně nikdy úplně sám není. Osamělost se stane něčím hmatatelným, těžkým a něčím, co se na vás lepí jako pocit, že vás někdo sleduje. Je to tichý společník, který s vámi pije ranní kafe a v noci vám studeným dechem dýchá na zátylek. Já si na něj za ty měsíce zvykla až příliš dobře, obzvlášť po tom, co jsem utekla z New Yorku a skončila tady v Englewoodu.

Bylo vlastně ironické, že jsem si vybudovala nový život právě tady, v jižním Chicagu. Čtvrť, která nebyla zrovna bezpečná. Zatímco turisté se fotili u fazole v Millennium Parku, v Englewoodu se lidé učili rozeznávat zvuk výstřelu od prasknutí výfuku.

Daleko od New Yorku, nové jméno, novou minulost, novou lež, kterou jsem nazývala svým životem. V kapse mě pátil falešný řidičák na jméno, které jsem ještě před nedávnem ani neuměla pořádně vyslovit, a pepřový sprej, bez něhož jsem už nevycházela ani vynést koš.

Přesto jsem tohle místo nedokázala nenávidět. Ani tuhle rozpadlou část města, kde se omítka sypala z domů jako lupy z ramen starého bezdomovce. Hlavně Pascalovo bistro, kde jsem dělala servírku. Bylo to jediné místo, kde se nikdo neptal, odkud jsem přišla, kde si nikdo neověřoval minulost a kde mi platili na

ruku. Tady se nehrálo na životopisy, tady se hrálo na to, jestli udržíte ták a zavřete pusku, když u stolu v rohu padnou slova, která by uši slušných lidí nikdy slyšet neměla.

Zírala jsem na staré, zašlé, průmyslové hodiny visící na zdi po mé pravici a byla jsem si jistá, že kdybych je sundala, našla bych pod nimi nános prachu a mastnoty dosahující tloušťky mého prstu.

Bylo už pozdě... nebo spíš brzy, záleželo na úhlu pohledu – něco málo po třetí ráno – a já si v duchu odškrtávala, že mi zbývají už jen dvě hodiny do konce směny. Nohy mě bolely v levných teniskách, které jsem si koupila v sekáči.

Někdy, když se v bistru rozhostil klid, jsem na vteřinu zavřela oči a slyšela klapot klavíru v naší staré škole na Manhattanu. Cítila jsem tu vůni kalafuny a potu, slyšela jsem hlas učitelky, jak mě opravuje: „*Thalie, narovnej ta záda! Jsi labuť, ne ubitá kachna!*“

Pak jsem otevřela oči a uviděla jen mastný flek na pultu a chlapa s vytetovanou slzou pod okem, co chtěl další kafe.

Nevadily mi ani tyhle mizerné hodiny, ani depresivní atmosféra Pascalova bistra, protože mi dávali tolik směn, kolik jsem chtěla. Během ranní špičky se dalo slušně vydělat na spropitném, a hlavně mě to drželo mimo můj zaplivaný byt, kde bych jinak seděla sama a přemýšlela, jestli si mě najdou, jestli mě minulost nakonec dostihne. Každé zavržení podlahy na chodbě mého domu mi zrychlovalo tep. Případala jsem si zvířetem, které sice konečně nechalo mřížve své klece daleko za sebou, ale v hrdle mu i na svobodě zůstala lpět hořká, kovová pachut' řetězu.

O historii podniku mi vyprávěla Sandra, jedna z holek z noční směny. Sandra byla typická ženská, co už od života nic nečekala, s hlasem vychlastaným do hloubky a unavenýma očima, které viděly příliš mnoho. Prý to tu fungovalo už přes padesát let a původně podnik patřil manželskému páru sicilských přistěhovalců, kteří si splnili americký sen. Jenže po smrti manželky Mariny to Pascal dlouho nevydržel a odešel za ní. Pak se objevil jakýsi „soukromý subjekt“, který podnik převzal tak rychle, až to bylo podezřelé.

„Vsadím se, že v tomhle sklepe bylo víc mrtvol než v městské márnici, zlato,“ řekla mi Sandra jednou v noci, když si zapalovala cigaretu o plynový hořák v kuchyni. „Tenhle podnik neexistuje kvůli jídlu. Je to jen pračka. Ale dokud nám platí včas a v hotovosti, tak se neptáme, kdo tady tu pračku zapíná, jasný?“

Jen jsem tehdy přikývla. Pračka peněz mi nevadila. Vlastně mě to uklidňovalo. Znamenalo to, že v tomhle špinavém světě nejsem jediná, kdo má co skrývat.

Nemusela jsem být génius, abych si domyslela, že jde o špinavý kšeft a praní peněz. Podobné věci jsem znala až moc dobře. Můj otec byl v tomhle oboru nekorunovaným králem průšvihů, tudíž jsem pachy nelegálních peněz dokázala vycítit na hony daleko.

Takže jsem tu byla – celé dva měsíce po útěku před Larrym a jeho zvrácenými plány, jak ze mě udělat živou splátku otcových dluhů. Žila jsem ten svůj „nový život“, který znamenal roznášet masné burgery, vyčpělé koly a několik dní staré koláče lidem s pochybnou existencí. Kdo by sem taky chodil? Většinou to byly

stíny bez domova – feťáci s vytržštěnýma očima, prostitutky, co si tu ohřívaly ruce o hrnek kafe, opilci, gambleři a všichni ostatní trosečníci, co hledali úkryt v podniku otevřeném čtyřicet hodin denně. Byla jsem jednou z nich, jen jsem měla na sobě zástěru a jmenovku, která lhala.

Už jsem nebyla Thalia Leone. Byla jsem Natalia Stevenson. Trvalo mi týdny, než jsem začala reagovat, když na mě někdo zavolal „Nat“.

Falešnou identitu nebylo v Chicagu těžké sehnat a život tady byl natolik podobný tomu předchozímu, že jsem do něj zapadla až děsivě snadno. Stala se z toho má nová kůže – sice mě neustále dráždila a svědila, ale poskytovala mi nezbytný pancíř před dravostí vnějšího světa.

„Je tu, kurva, nějaká obsluha, nebo co?!“

Unaveně jsem vydechla, promnula si pálicí oči a neochotně zamířila ke stolu, u kterého se rozvaloval ten samý opilý kretén, stálice mých nejhorších směn – hlučný, agresivní a naprosto vyprázdněný od jakékoli špetky respektu k okolí. Říkali jsme mu Bill a byl to ten typ chlapa, co si myslí, že mu pětidolarovka v kapse dává právo vlastnit svět.

Ještě, než jsem k němu došla, ucítila jsem, jak z něj táhne alkohol a zkažený dech, ale stejně jsem nasadila profesionální úsměv. Byla to jen křeč svalů na tváři. Věděla jsem, že působí nuceně a že od něj stejně žádné spropitné nedostanu. Pár minut na mě jen tupě civěl těma svýma zakalenýma, krví podlitýma očima, zatímco mu po čele stékaly mastné stružky potu. Vlasy měl v nepoddajných pramenech slepené dny trvajícím nánosem

špíny, vypovídajícím o naprosté absenci mýdla i vody. V jeho pohledu bylo něco slizkého, co mi připomnělo Larryho. Ten samý druh hladu.

„Burger, hranolky a pivo. A ať je, sakra, studený,“ procedil, a při tom si odříhl.

Jen jsem znechuceně přikývla a otočila se k odchodu, ale než jsem stačila udělat krok, chytil mě za zápěstí a sevřel ho tak silně, až mi projel tělem ostrý varovný signál. V tu chvíli se svět kolem mě vypařil. Už jsem nebyla v bistru v Chicagu. Byla jsem zpátky v tom studeném skladu v New Yorku a cítila, jak mi jeden z Larryho mlátičů drtí kosti.

Okamžitě jsem ztuhla. V žaludku mi prudce hrklo a vnitřnosti se mi v nevolném sevření propadly do prázdna, přesně v onom pohybu, který provází nejstrmější klesání na horské dráze. „Říkám, ať je studený,“ zopakoval, slova se mu lepila na jazyk a z pusy mu vyletělo pár kapek slin.

„Pusť mě,“ zavrčela jsem. Můj hlas zněl cize, byl v něm chlad, který mě samotnou překvapil.

Kupodivu mě opravdu pustil. Možná jen proto, že ho víc zajímalo další pivo než já. Neotřela jsem si zápěstí, i když to bolelo a na kůži mi zůstaly rudé otisky jeho prstů. Nechtěla jsem mu dát najevo slabost. Nechtěla jsem, aby viděl, že se mi třesou kolena.

„Přinesu Vám to,“ dodala jsem chladně. „Ale příště na mě ne-sahejte. Jinak Vám to pivo vyliju za krk dřív, než stačíte mrknout.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Predátor***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.